

бройнитѣ гиздала и скъпи камъни, прозирнитѣ коприни и тежки аксамити, индийския маргаритѣ, китенитѣ губери, мечитѣ кожи.

Следнитѣ дни минаха въ непрестанни тържества Единъ следъ други следваха турнири и банкети, танци и шествия. Въ първия недѣленъ день, следъ пристигането на Мария, кардиналъ Пелагиусъ д'Албано трѣбваше да изрши тържествено бракосъчетанието въ църквата Света София.

Вечерта преди сватбата, Мария пожела да отиде на боветѣ на графиня Мария Фландърска, съпругата на Бодуена, и на младата императрица Агнесъ, първата жена на Анри.

Тя положи две огромни китки отъ свежи, уханны цвѣтя и дълго остана права предъ мраморнитѣ плочи, оглѣбена въ молитва. За пръвъ пътъ следъ пристигането си, можеше за мигъ да се почувствува сама съ себе си. Отъ ово изплуваха въ сърцето ѝ съ нестихващъ кошнежъ лари спомени, жалба по родната земя, мъка по Радула. Чнесъ тя бѣ още дъщеря на Иваница, българска княгиня.

Ала отъ утре . . . Отъ утре я чакаше дълъгъ и тежкъ друмъ . . . Императорската диадема щѣше да бѣде за нея вѣнецъ отъ тръни. Покрититѣ съ лъскави мозаики зали на Буколеона и Влахерна — златна клетка. Какво дирѣше тя тукъ, срѣдъ тоя нечуванъ блѣсъкъ, срѣдъ тоя страшенъ разкошъ, между тия чужди люде . . . Тѣй смзваша ѝ се стори огромната и божествена самота на Света София.

О, това не бѣ тѣхната мѣничка, проста църква „Свети Димитъръ“ . . . И все пакъ, тамъ, предъ иконата на светеца—войникъ, тя можеше да намѣри утеха и подкрепа. Ала тукъ, срѣдъ невѣроятно красивата църква на василевситѣ, тя губѣше дързость да се моли, да дири Божията помощ . . . Сякашъ сърцето ѝ бѣ пресъхнало за молитва.

Когато се прибра въ Влахерна, между две редици ликуващъ народъ, и на прага на покоитѣ си зърна Одеть и Дафина, скъпи, познати лица, душата ѝ се малко поотпусна. Белослава бѣ отишла да живѣе въ дома на Люи дьо